

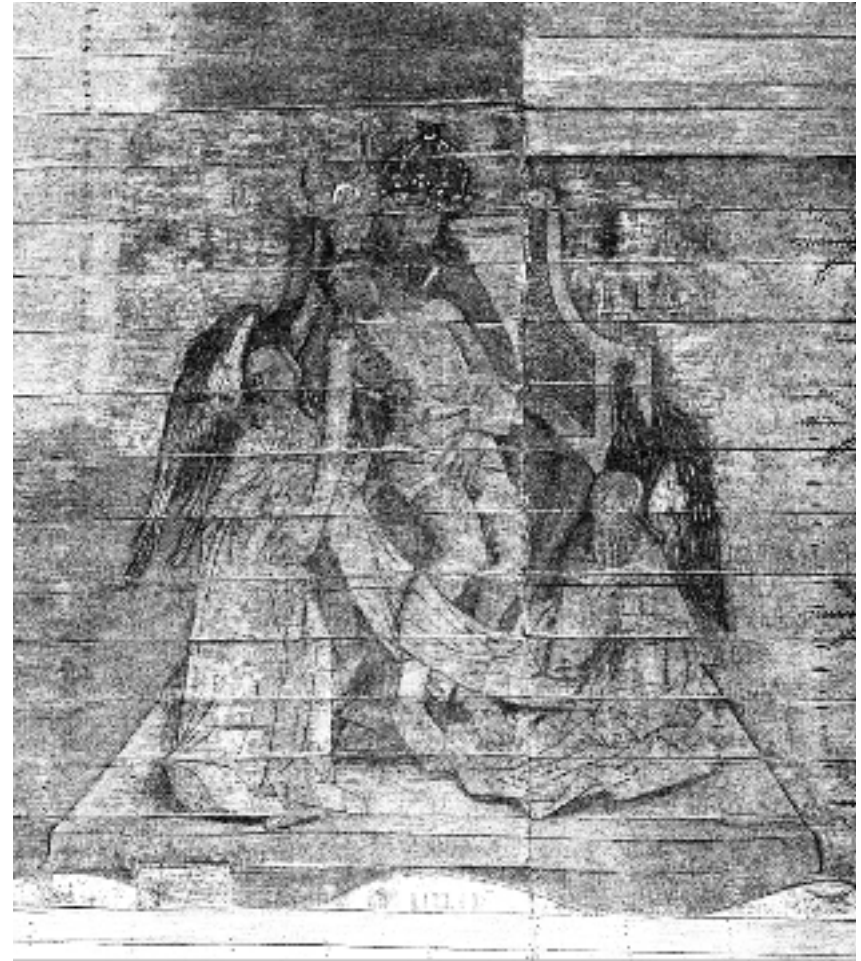
RESEARCH IMAGES AND WORK IN PROGRESS

Documentation of paintings and traces on the ceiling of the Oude Kerk

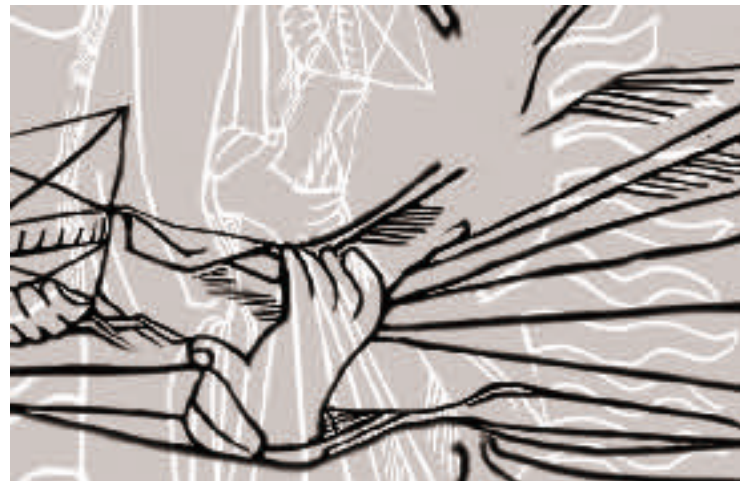
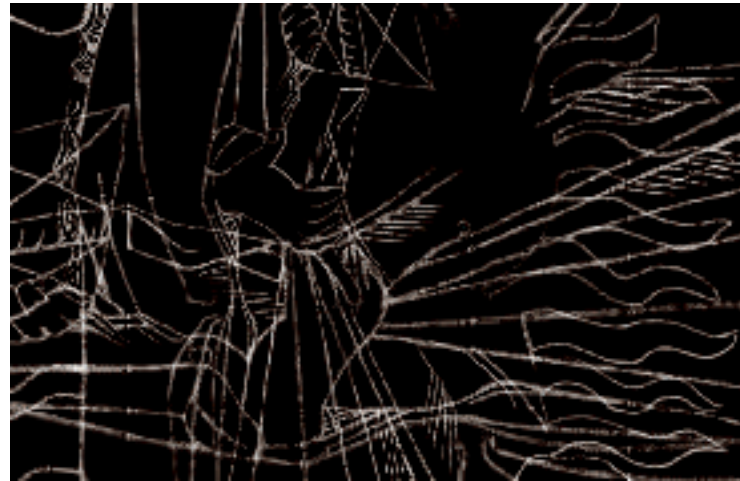
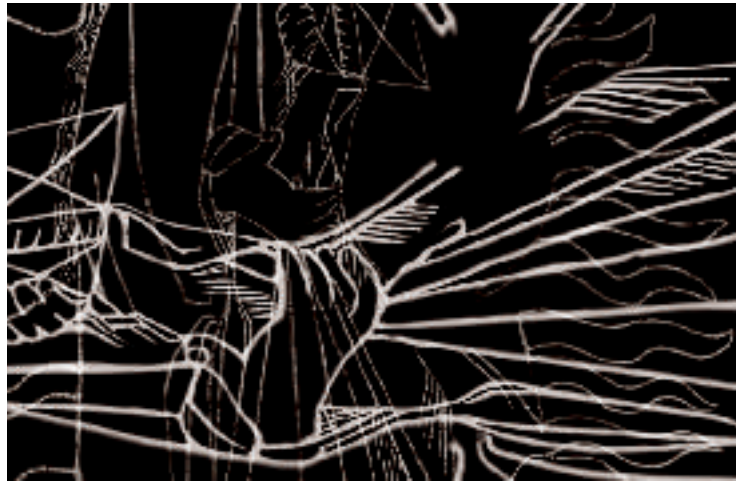
Documentation of paintings and traces on the ceiling of the Oude Kerk

Documentation of paintings and traces on the ceiling of the Oude Kerk

Documentation of traces on pillars in the 'Hoogkoor'

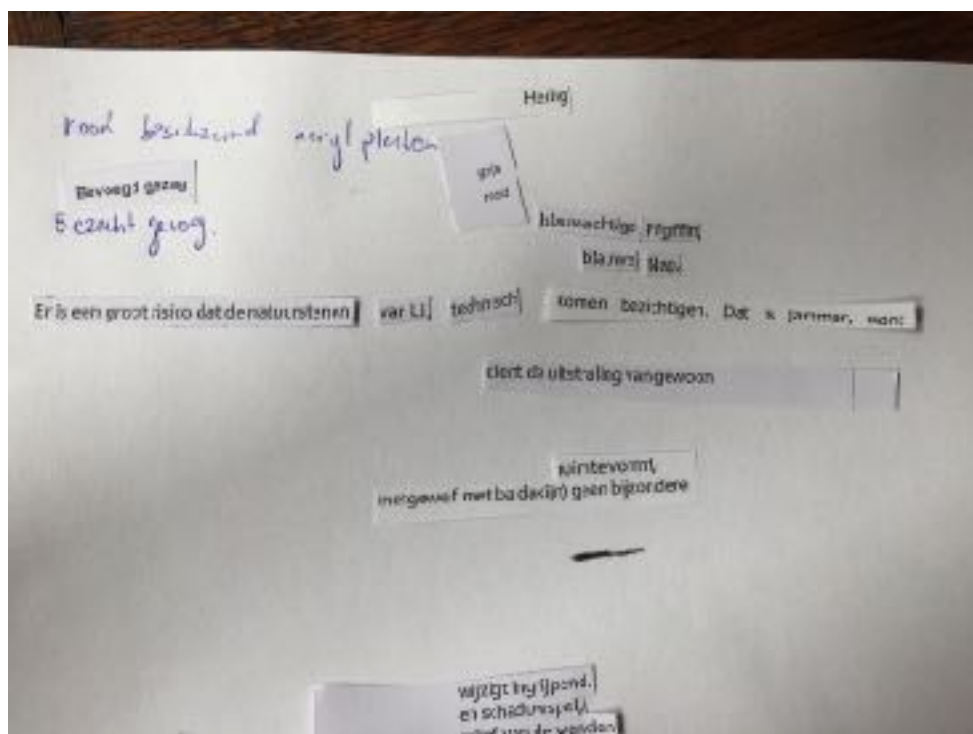
Work-in-progress : Try-out drawings made by digitally cutting out the lines of reproductions of the original ceiling paintings

Work-in-progress : Try-out drawings made by digitally cutting out the lines of reproductions of the original ceiling paintings

Poetry writing workshop at the Oude Kerk

Heilig

Kort samengevat is het volgende gezegd.

Als je niet beter weet, dan loop je er zo voorbij.

(GEDICHTEN VAN MONA)

Verdinkingsgevaar

Willen meningen dag na
dag wel stromen
de avond valt maar dat
maakt voor hen niks uit

De stromingen als boomtakken die
denken dat ze aan een einde komen
lichamen lopen leeg en verven
de marmeren vloeren maar ook dat
is niet zo erg de kerk stroomt toch wel door
Mogen de kinderen erin zwemmen

!

De bodem kan glad zijn.

God is dan wel alwetend
maar vrijheid kent Hij niet
Hij hangt met Zijn rug
omhoog vastgezogen aan het
plafond en kijkt toe hoe de mensen aan
Zijn huis bouwenwerkentrekken
als ze klaar zijn is het nog niet goed
want er zijn altijd vragen en woede
zorgt voor vuile vegen op de muren

dan begint het rood

de lucht voelt anders aan
en het is bijna net alsof
je de kleur kan horen roepen
van heel ver;
RAMPAMPAM IK BESTA
maar ik ben nog ver...
MAAR IK KOM IK BELOOF HET

glazen beelden zijn vaak zo zwaar dat ze
mijn benen breken zelfs als ik ze nog
niet getild heb

de beelden blijven rustig staan, God wil
eigenlijk zwarte ramen.

GEDICHTEN VAN KATE

Rode Ramen

Als ik in een kerk mocht wonen

Zou ik willen slapen

Ondergronds

Om te luisteren naar

Brutale toeristen

Die stampend als kerkmeesters

Hun mening laten galmen

Als het carillon op zondagochtend.

“Verandering moet blijven

Zoals het is”

Klinkt het.

En ik fluister:

“Aan een storm van rood licht ontkom je niet.”

Ik zag daar laatst een vrouw,

Met een kind in haar armen.

Zij stond daar heel geduldig.

Ik vroeg haar naar haar naam

Zij antwoordde “Maria”

“Net zoals een meisje uit mijn klas”

Waarop zij wachtte

Heeft ze niet verteld

Ik ging weer door

En was haar snel vergeten

Maar toen

Dacht ik haar te herkennen

Omrand door goud

Hangend aan de wand

Waar zij het zoekend oog

Een glimlach bood

En ik begreep

Zij wachtte niet

Zij was thuis